

Tegelijkertijd was Kees Stoop behept met onzekerheden die - kennelijk - sterker waren dan die van andere kunstenaars. Hij had een breekbaar evenwicht. Hij kon zichzelf 'in de put draaien'⁴; hij kampte met depressies en angsten, die hem al jong vrij ernstige psychische problemen bezorgden en die hem later 'als een zwart beest'⁵ konden bespringen. Een deel van die problematiek is terug te voeren op een moeilijke jeugd in een groot, gereformeerd gezin, en op traumatische oorlogsjaren waarover hij een leven lang zweeg. De depressies blokkeerden hem regelmatig, en maakten dat hij de spanning van een publiek optreden afweerde. Hij was kwetsbaar voor vermeende kritiek. Goedbedoelde ondersteuning van vrienden en collega's kon hij bruusk weigeren.

Het paradoxale van Kees Stoops kunstenaarschap is dat hij werkte op een uitzonderlijk hoog niveau, en dat hij misschien

wel tot de allerbeste Nederlandse tekenaars van zijn tijd kan worden gerekend - maar dat hij die status niet zocht, sterker: dat hij zich daar doelbewust tegen verzette. Die paradox was een inherent deel van zijn praktijk, om niet te zeggen: van zijn leven. Zijn kunstenaarschap was het centrum van zijn wezen; hij wás zijn werk. Hij wilde dat, wat hij in zijn artistieke werk als essentieel zag, afschermen. Na het werk was er eerst een hele tijd niets, en dan pas was er de buitenwereld. Om daarin als mens en kunstenaar te kunnen functioneren moest Stoop zich vóór alles veilig weten. 'Daarom is mijn werk ook zoiets heerlijks, omdat ik daardoor besta, omdat mijn werk mij in leven houdt. Het is dan ook alles voor me, maar ik moet wel volkomen en absoluut vrij zijn, wil ik tot werken komen.'⁶